

'Ασ' Όλα

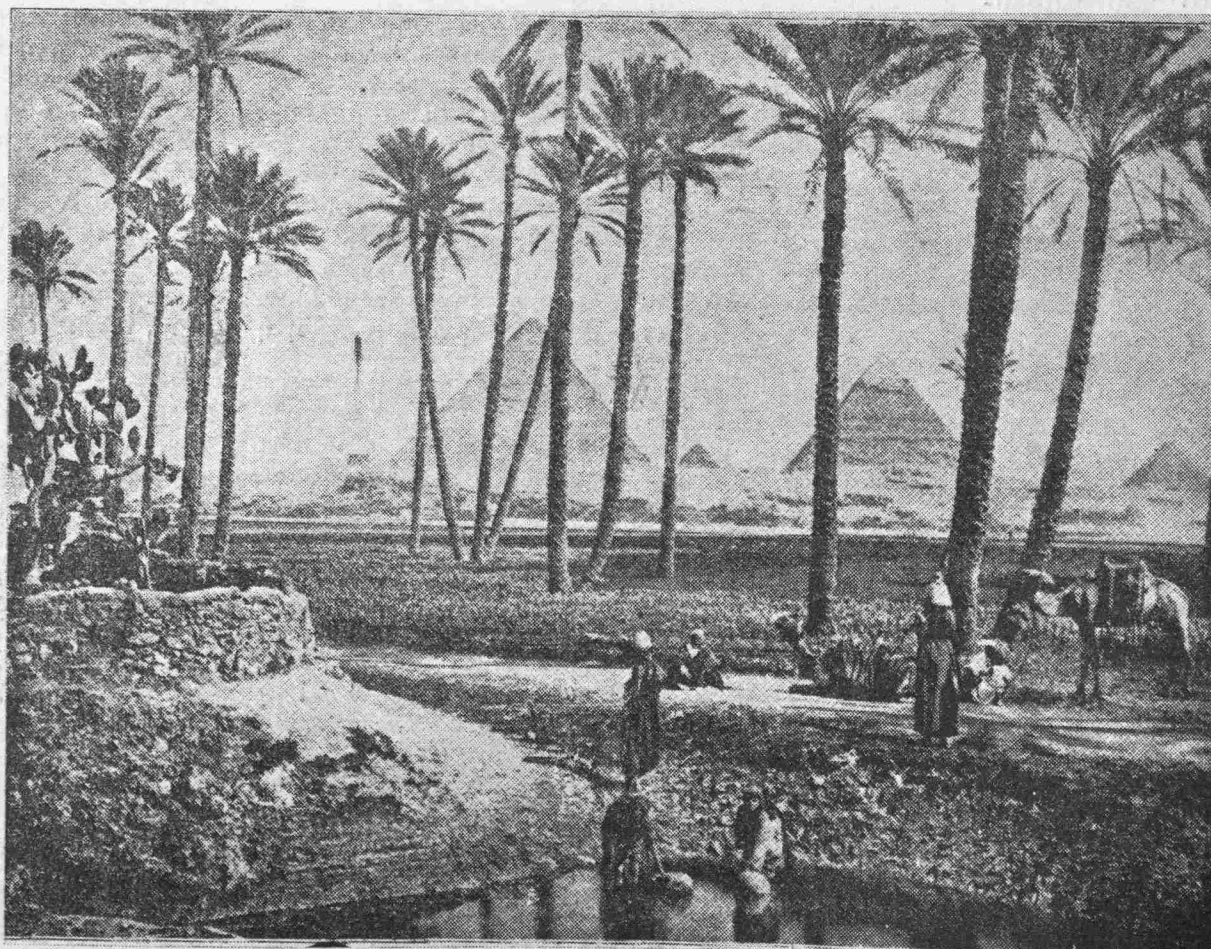
Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΙΡΙΑΝ

Τοπεῖον παρὰ τὸν Νεῖλον.

Αἱ πυραμίδες.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Πολύ σοφῶς καὶ ἐπικαιρῶς ἡ Ἐκκλησία ὠρίσθη τὴν τρίτην Κυριακὴν τῆς τεσσαρακοστής ὡς ἑορτὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν στερησεων τῆς νηστείας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν βαρέων καθηκόντων τῆς προσευχῆς καὶ τῆς μετανοίας, ἵνα μὴ ἡ ψυχὴ ἀποκάμῃ καὶ ἀποδειλιάσῃ, ἵνα μὴ καταλίπῃ ἡμιτελὲς καὶ ἀτελέσφορον τὸ θεῖον ἔργον καὶ μείνῃ οὕτως εἰς τὸ μέσον τοῦ μακροῦ δολίχου, ἰδοὺ, ὅτι ὑψοῦται ὁ Σταυρὸς, τὸ σύμβολον τῆς ἐγκαρτερήσεως καὶ τῆς συμπαθείας, προτίθεται εἰς προσκύνησιν τῶν πιστῶν, ἵνα παράσῃ τὴν ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν ἰσχύν, πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ βαρυτάτου ἔργου τῆς ἐπιτελέσεως τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν.

Ἄλλοτε, ὅτε ὁ λαὸς τοῦ Μωσέως εὐρίσκειτο ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅταν ἐδαμάζετο ὑπὸ ταλαιπωριῶν καὶ νόσων, ἐδέησεν ὁ προφήτης οὗτος νὰ ὑψώσῃ τὸν ὄφιν ἐν μέσῳ τοῦ ἀγωνιῶντος ἐκείνου λαοῦ, ὅστις καὶ ἀποβλέπων πρὸς τὸ σύμβολον τοῦτο, ἐθεραπεύετο καὶ ἐνισχύετο εἰς τὰς ταλαιπωρίας.

Τοῦτο φέρει ὡς παράδειγμα καὶ αὐτὸς ὁ Χριστός, παρομοιάζων ἑαυτὸν πρὸς τὸν ὄφιν ἐκεῖνον καὶ λέγει πού εἰς τὸ Εὐαγγέλιον :

— Καθὼς ὁ Μωσῆς ὑψώσεν τὸν ὄφιν εἰς τὴν ἐρήμον, τοιοῦτοτρόπως πρέπει νὰ ὑψωθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, ὅπως σῶσῃ καὶ παρηγορήσῃ τὸ ἀπολωλός.

Ἄξιον ἢ Ἐκκλησία ὑψοῖ ἐν μέσῳ τῶν πιστῶν τῆς τὸ τιμαλφὲς αὐτῆς σύμβολον καὶ καλεῖ τοὺς κοπιῶντας καὶ ἐργαζομένους, τοὺς πενθοῦντας καὶ ταλαιπωρουμένους, τοὺς δοκιμαζομένους καὶ περιλύπους, ὅπως, ἀποβλέποντες πρὸς αὐτό, ἀντήλωσιν τὴν παρηγορίαν, τὴν πίστιν, τὴν ἐνίσχυσιν, τὴν καρτερίαν, τὴν ἐλπίδα.

Ἐπὶ αἰῶνας ἐκάστην παρομοίαν Κυριακὴν, ἀλλὰ καὶ πάντοτε, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἐσταυρωμένου ὑψοῖ τὸ ὄργανον τοῦτο τοῦ μαρτυρίου, τὸ ὄργανον τοῦτο ἄλλοιέ ποτε τῆς ἀτιμώσεως καὶ ἀπ' αὐτοῦ πάντες οὗτοι οἱ αἰῶνες ἤντησαν ὅλας τὰς ζωοδότειρας ἀρετάς, ὅλας τὰς ἠθικὰς κρηπίδας, ἐφ' ὧν δύναται νὰ οικοδομηθῇ τὸ ἀρραγὲς οἰκοδόμημα τῶν ἀρετῶν τῶν ἀτόμων καὶ τῆς ὀλόγητος, καὶ αἵτινες ἀντέχουσι πάντοτε εἰς ὅλας τοῦ βίου τὰς ταλαιπωρίας.

Ὁ βίος εἶναι μακρὸς· αἱ ἡμέραι του, ὅταν εἶναι κατάσπαρτοι θλίψεων, δοκιμασιῶν, στερησεων καὶ ἀγωνίας, φαίνονται ἀτέροντες καὶ ἀτελεύτητοι. Μία μόνον ἠθικὴ ἐνίσχυσις ἀρκεῖ, καὶ ἰδοὺ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ διέλθῃ ὑπὲρ τὰς θλίψεις καὶ τὰς δδύνας ἀνενόητος, ἰσχυρός, ἀσινής. Καὶ τὴν ἐνίσχυσιν ταύτην παρέχει εἰς ἡμᾶς ἡ Ἐκκλησία μας, προσφέρουσα εἰς προσκύνησιν τὸν ἱερὸν Σταυρὸν τοῦ Θεοῦ.

Συγκεντρωθῶμεν μὲ τὴν ζέσιν τῆς πίστεως περὶ αὐτόν, κλίνωμεν τὸ γόνυ τῆς ἀγνῆς προσευχῆς, καὶ δεηθῶμεν, ὅπως διαφυλάξῃ ἡμᾶς ἀλωβήτους, καταξιώσῃ δὲ πάντας, ὅπως ἑορτάσωμεν τὴν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΟ ΠΡΩΙ

Ἄν καθίς ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πόλεώς μας ἔχῃ καὶ ἓνα ὠρισμένον χαρακτήρα, ὁ Μεγάλος Δρόμος παρέχει τὸ ποιικιότερον θέαμα, καὶ περνεῖ, ἀπὸ ὅλας τὰς καταστάσεις, εἰς τὸ διάστημα τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἡμερονυκτίου.

Θέλετε μαζὶ νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ἐξέλιξίν του;

Τοποθετηθῆτε κάπου, ὅπουδῆποτε θελήσετε, ἀρκεῖ νὰ βλέπετε καλά, ἀρκετὸν τμήμα τοῦ Δρόμου. Εἶναι πέμπτη πρωινῆ. Τὸ σκότος παλαίει ἀκόμη πρὸς τὸ τρεμολάμπον ἡμίφως τῆς ὑποφωσκουμένης αὐγῆς, τὰ φῶτα λιποψυχοῦν καὶ μόλις κατορθώνουν νὰ ρίψουν τὰς ἀκτίνάς των μέχρι τοῦ λιθοστρώτου. Πρὸς τί ὁμως; Εἶναι περιτταί. Οἱ περιπατηταὶ λείπουν, ὁ γρόμος εἶναι ἔρημος σχεδόν. Μόνον μερικοὶ, ξενύχτηδες καὶ αὐτοὶ, τὸν διασχίζουν ἐντροπαλά. Φεύγουν ἀπὸ κάποιο σπιτί, ὅπου ἐχόρευσαν ἢ δισκέδασαν, ἀλλὰ τὸν περνοῦν βιαστικὰ, ὥστε νομίζει κανεὶς, ὅτι ἐντρέπονται, διότι εἶναι οἱ μόνου περιπατηταὶ του. Καὶ χάνονται ὡς σκιαί.

Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα ἡ σκηνογραφία, ἀλλὰ καὶ ἡ σκηνὴ ταύτοχρόνως, ἀλλάσσει. Τὸ φῶς πλέον δὲν εἶναι φειδωλόν, τὸ οὐράνιον γαλάκτωμα λούει τὸν δρόμον ἐκεῖνον. Δὲν εἶναι ὁμως πλέον οὕτε ἔρημος. Μία σειρά ἀνθρώπων εἰς ἀποστάσεις σχεδὸν ὠρισμένας ἐργάζεται. Δὲν τοὺς διακρίνετε τί κάμνουν;

Ἄπλούστατα, ὁ Μεγάλος μας Δρόμος κάμνει τὴν ὥραν ταυαλέτταν του. Καθαρίζεται, πλύνεται, εὐτρεπίζεται, διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς περιπατητάς του.

Οἱ πρῶτοι, ποὺ θὰ τὸν περάσουν, εἶναι οἱ χειρῶνακτες. Τοὺς βλέπετε νὰ περνοῦν μὲ τῆς μπλοῦζές των ἢ μὲ τὰ ἰδιόρρυθμά των φορέματα. Εἰσβάλλουν ἀπὸ τὰς ἐργατικὰς συνοικίας τῆς πόλεως, διὰ νὰ καταβῶν εἰς τὸν Γαλατᾶν, ἢ νὰ περάσουν ἀντίκρου. Ἐκεῖ θὰ συνεχίσουν τὴν δουλειὰ τοῦ ἀφῆκαν ἀπὸ τῆς χθὲς ἡμιτελεῖ. Θὰ εὐρουν τὸ ἀμάλακτο σίδηρον, τὸ μισοπελεκημένο ξύλον, τὸν σβυσμένον κλίβανον.

Μαζὶ μ' αὐτοὺς περνοῦν καὶ οἱ μικροπωληταί. Πωλοῦν γάλα, φραντζόλες, σαλέπι, καὶ δίδουν, εἰς ὅσους δὲν ἐπῆραν ἀκόμη, ἓνα ζεστό λιτὸ ρόφημα μὲ εἰκοσι μόνον παράδες.

Ἡ ὥρα ἐν τούτοις προχωρεῖ. Ἡ σκηνογραφία ἀλλάσσει. Εἰς παρατεταμένους κρότους, μὲ διαλείμματα ἀνώμαλα καὶ μὲ ἔντασιν διάφορον, προηγείται αὐτῆς τῆς σκηνῆς. Εἶναι οἱ χαμάληδες ποὺ ἀνοίγουν θορυβωδῶς τὰ κεπέγια τῶν καταστημάτων. Δὲν ὁμοιάζει ὁ κρότος των αὐτὸς στρατιωτικὸν ἐγεργήριον· μᾶλλον πρὸς τὰ τρία, τὰ ἀναλλοίωτα κτυπήματα, ποὺ προηγούνται τοῦ ὑψωμοῦ τῆς αὐλαίας τοῦ θεάτρου. Καὶ ἐδῶ μία αὐλαία ὑψοῦται διὰ νὰ φῆσῃ τὴν σκηνὴν ἐλευθέραν, τὴν σκηνὴν αὐτὴν, ὅπου θὰ παιχθῇ ταύτοχρόνως ἡ τραγωδία καὶ ἡ κωμῶδία τῆς ζωῆς.

Παράξενος θεατρικὴ τεχνουργία!

Τώρα ὁ Δρόμος πλημμυρεῖ ἀπὸ βιαστικούς ἀνθρώπους. Ἄ! αὐτοὶ δὲν εἶναι πλέον μόνον ἄνδρες. Καὶ μάλιστα χειρῶνακτες. Μεταξὺ των θὰ ἰδῆτε νέους μὲ λεβέντικα σώματα, μὲ φορεσιὰς κομψές, μὲ καλαισθητικὸς λαιμοδέτας. Θὰ ἰδῆτε κορίτσια ὅλο δροσιά καὶ χάρις εὐμορφοντυμένα νὰ τὸν διασχίζουν σχεδὸν πεδηκτὰ—τὸ κάμνει αὐτὸ τὸ ἀντραβὲ καὶ τὰ τακούνια των—διότι δὲν ὑποχωροῦν εἰς τὴν μόδα, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπαρεγκλίτως συμμορφώνονται. Ἄδιάφορον, ἂν εἶναι ἐργατρίαι, ἂν ἐρχονται ἀπὸ ἓνα φτωχόσπιτο τῶν Ταταούλων, ἢ μίαν τραγλὴν τοῦ Μπουλμπούλδερ. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶναι *κυρία*.

Καὶ οἱ νέοι αὐτοὶ περιπατηταὶ περνοῦν κατὰ ζεύγη ἢ κατὰ μόνας τὸν Μεγάλον Δρόμον. Τρέχουν νὰ φθάσουν εἰς τὰς ἐργασίας των. Τρέχουν νὰ δουλέψουν διὰ τὸν στόμαχον. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ νεανικά κορμὰ ἔχουν καὶ καρδιά, ἔχουν καὶ αἶμα

ποὺ σφύζει. Διασταυρώνουν μερικὰς φλογερὰς ματιὰς, ἀνταλλάσσουν δυὸ κομμένα λόγια ἢ μιὰ βιαστικὴ χειραψία. Ἄλλοι ἀρκοῦνται εἰς ἓνα μειδιάμα καὶ ἀποχωρίζονται. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς δουλειᾶς, τὴν ὁποίαν ὁμως δὲν παραλείπει νὰ ὑποκλέψῃ τὸ εἰδύλλιον καὶ ὁ ἔρωσ...

Ἄ! τὸν φοβερὸν αὐτὸν μικρὸν θεόν, ποὺ μᾶς ἐκληροδότησεν ὁ κρημνισμένος Ὀλυμπος!

Τώρα, ἡ κόρη ποὺ εἶδαμεν πρὸ ὀλίγου μέσα εἰς τὸ ἀτελιέ, ἐφόρεσε τὴν μαύρην τῆς πόδιᾶ. Στὰ χέρια τῆς παίζει, χοροπηδᾷ τὸ βελόνι. Ὁ νέος πάλιν εἰς τὸ κατάστημά του ἢ ἀρχίζει ἐπάνω εἰς τὰ κατάστιχα νὰ κάμνῃ μίαν πρόσθεσιν, ἢ νὰ μετρᾷ τὰς πῆχεις ἐνὸς ὑφάσματος. Ἄλλὰ μέσα εἰς τὴν σοβαρὰν αὐτὴν ἀσχολίαν του, ἓνα μειδιάμα φωτίζει κάποτε τὸ πρόσωπόν των.

Ἐκεῖνη θυμᾶται τὸν νέον ποῦ τῆς ὁμίλησε σήμερα τὸ πρωί. Ἐκεῖνος τὴν κομπῆν νέαν, ποῦ τόσον τὴν ἐμάγευσεν. Εἶναι ἔρωσ; εἶναι συμπάθεια;

Ὅχι πάντοτε. Ἐν τούτοις ὄχι σπανίως προχωρεῖ πολὺ-πολὺ...

Ἄλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸν Μεγάλον μας Δρόμον. Εἶναι ἐνάτη πρωινῆ. Θὰ παρατηρήσετε, ὅτι τὰ κορίτσια ἀραιοῦνται. Αἱ χαρακτηριστικαὶ των σκιαγραφίαι σχεδὸν ἔλειψαν. Ἀκόμη καὶ οἱ ἐμποροτάλληλοι οἱ φιδροί, οἱ σχεδὸν ἀφρόντιδες. Τοὺς διαδέχονται τώρα οἱ ὑπάλληλοι τῶν Τραπεζῶν, οἱ ἔμποροι, οἱ διευθυνταὶ γραφείων, οἱ καταστηματαρχαί. Αὐτοὶ δὲν περνοῦν τὸν Δρόμον μὲ τὴν χάριν τῶν προηγουμένων. Τὸν ἐπέεραν ἄλλοτε. Τὸ βῆμά των εἶναι βαρὺ, σκυθρωπὸν, σχεδὸν κουρασμένον. Τί τοὺς κάμνει νὰ εἶναι τοιοῦτοι; Ἴσως ἢ συναίσθησις, ὅτι εἶναι μεγάλοι. Περισσότερον ἢ σκέψις τῆς εὐθύνης καὶ αἱ πυκναὶ φροντίδες τῶν ἐπιχειρηματιῶν, ἀλλὰ καὶ ὄχι ὀλιγώτερον... τὰ χρόνια.

Τὴν ὥραν αὐτὴν ὁ Μεγάλος μας Δρόμος νομίζει, ὅτι κυριαρχεῖται ἀπὸ ἄνδρας ποὺ παρέκαμψαν τὴν πρώτην νεότητα. Εἶναι οἱ βουλευφόροι τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐφθασεν ἡ δεκάτη. Τόπον κύριοι εἰς τὸ ὄραϊον φύλον. Τόπον, τόπον εἰς τὴν κυρίαρχον γυναῖκα! Αὐτὴ τώρα θὰ πλημμυρήσῃ τὸν Μεγάλον Δρόμον. Αὐτὴ, καὶ μόλις θ' ἀνεχθῇ καὶ μερικὸς τοῦ ἀσχήμου φύλου νὰ τὸν διασχίσουν.

Ἡ γυναῖκα, ἀφοῦ ἐξύπνησεν, ἀφοῦ ἔστειλε τὸν ἄνδρα τῆς στῆ δουλειᾶ του καὶ τὰ παιδιὰ τῆς εἰς τὸ σχολεῖο, ἀφοῦ ἔδωσε μερικὰς ὁδηγίας εἰς τὴν ὑπηρετρίαν, ἐντύθη, ἐφόρεσε τὸ ταγιέρ τῆς, ἐπῆρε τὸ μανσόν τῆς, ὅταν εἶναι χειμῶνας—ξεδύετε τί φορεῖ τὸ καλοκαίρι—καὶ ἐβγήκε εἰς τὰ ἐμπορικὰ τοῦ Μεγάλου Δρόμου. Ἐδῶ θὰ παρακολουθήσῃ τοὺς νεωτερισμούς, θὰ σταθῇ ἐμπρὸς τῆς βιτρίνης, θὰ σχολιάσῃ τὰ ζωντανὰ καὶ τὰ ἀψυχα μανεκέν, θὰ ἐπισκεφθῇ ἓκατὸ μαγαζιά, θὰ ζητήσῃ χίλια εἶδη, θὰ κατεβάσῃ ἀναριθμητὰ τόπια ἀπὸ τὸ ράφι των καὶ κατόπιν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θ' ἀγοράσῃ πολὺ ὀλίγα πράγματα.

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἀγοράσῃ. Θὰ ἀγοράσῃ τὰς τουαλέττας τῆς καθὼς ὁ οἰκογενειάρχης τῆς; χειμερινὰς μουμπάνιες του, καθὼς ὁ ἐπιτελάρχης θὰ ἐφοδιασθῇ τὰ πολυεμοφῶδια τῆς μάχης.

Τί; τὸ ἀρνείσθη; Μήπως ἡ γυναῖκα δὲν μάχεται διὰ τὴν κατάκτησιν, διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς; διὰ τὸ γόητρον τῆς καλλονῆς τῆς; Τέτοιαν ἀλήθειαν δὲν φαντάζομαι, ὅτι ἐπεριμένετε νὰ τὴν μάθετε ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ χαρτί.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ γυναῖκα ἀγοράζει καὶ ἀφοσιώνεται εἰς τὰς ἀγοράς τῆς. Διὰ μίαν μικρὴν κορδελίτσα εἰμπορεῖ νὰ συζητήσῃ σοβαρὰ τρεῖς ὥρας καὶ οὐδὲν φλέγον ζήτημα εἶναι ἱκανὸν νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν συζήτησίν τῆς.

Τὰς ὥρας αὐτὰς ὁ Μεγάλος Δρόμος εἶναι εἰς κομψὸς μελισσῶν μὲ τὸν γλυκὺν βομβονισμόν τῶν γυναικείων στομάτων.

Θ. Κ. Μ.

Η ΔΟΡΚΑΣ ΚΑΙ Η ΡΟΖΕΤΤΑ

‘Ο Λουκάς, νεαρός ζωγράφος, εκάθητο την ημέραν εκείνην εις τὸ ἐργαστήριόν του καταλυπημένος ἐμπρός εις ἕνα ἔργον του. Μόλις εἶχε τελειώσει τὸν πίνακα : « Ἐαριναὶ Νύμφαι », τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Καλλιτεχνῶν, ἀλλ’ ἐκεῖ ἡ Ἐπιτροπὴ τὸν ἀπέρριψε.

Τόσοι κόποι χρομίζοι ! τόσαι προσπάθειαι ματαιωθείσαι ! ‘Ο Λουκάς ἦτο δυστυχής.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη κρότος εἰς τὴν θύραν. ‘Ο Λουκάς δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ δεχθῆ κανένα.

— Θὰ ἔλθουν νὰ μὲ κοριϊδεύσουν, ἐσκέπτετο, καὶ δι’ αὐτὸ δὲν ἤνοιξεν.

Ἄλλ’ ὅταν τὸ κτύπημα ἐπανελήφθη, δὲν ἐκράτηθη νὰ μὴ φωνάξῃ :

— Πήγαινε στὸ διάβολο, ὅποιος καὶ ἂν εἶσαι !

— Ἴσια ἴσια, γι’ αὐτὸ ἔρχομαι σὲ σένα !

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Καρόλου, ἐνὸς καλοῦ φίλου τοῦ Λουκά. ‘Ο ζωγράφος ἐκόμφθη καὶ ἤνοιξεν.

Οἱ δύο νέοι ὠμίλησαν διὰ τὴν πρόσφατον ἀποτυχίαν. ‘Ο Λουκάς παρεπονείτο κατὰ τῆς Ἑλληνοδικῆς Ἐπιτροπῆς. ‘Ο Κάρολος τὸν διέκοπεν.

— Ἀκουσέ με, τοῦ λέγει, καὶ μὴ σοῦ μακοφαιῆ. Μὴ νομίσης, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ σὲ ἀδίκησε. Τὸ ἔργον σου εἶναι ἴσως καλόν, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἐν πρᾶγμα, ποῦ εἶναι ἄποραίτητον διὰ τὸ καλλιτέχνημα : τὴν ζωὴν, τὴν ἐμπνευσιν. Καὶ αὐτὸ δὲν ἀγοράζεται· πρέπει νὰ ἔλθῃ μόνον του. Τὰ μοδέλλο, ποῦ ἐνοικιάζουν τὴν γυμνότητά τους, δὲν σοῦ ἐδόνησαν τὴν ψυχὴν, δὲν σοῦ ἀπεκάλυψαν τὸ μυστικὸ τῆς τέχνης. Φύγε ἀπ’ αὐτά. Πάρε τὰ χρώματά σου καὶ τὰ πινέλα σου καὶ φύγε, πήγαινε εἰς τὸ ὑπαιθρον, πήγαινε νὰ εὕρῃς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν. Ἐκεῖνη θὰ σὲ ἐμπνεύσῃ. Καὶ τότε θὰ καταλάβῃς, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ὄχι μόνον δὲν σὲ ἀδίκησεν, ἀλλὰ καὶ σὲ εὐηγόησε, διότι σ’ ἔκαμε νὰ γίνῃς καλλίτερος ἀπὸ ὅτι ἠθέλες σὺ...

‘Ο Λουκάς ἤκουσε τὸν Κάρολον — ἦτο ἐπιστήθιος φίλος του — καὶ ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν του. Ἄλλως τε, αὐτὸ τοῦ ἔδιδε τὴν εὐκαιρίαν καὶ νὰ ἐργασθῆ καὶ νὰ μὴ βλέπῃ κανένα γνωστὸν του, ὃ ὁποῖος θὰ τοῦ ἐνεθύμιζε τὴν ἀποτυχίαν του.

Ἐπῆρε τὸν σιδηρόδρομον καὶ ἀπεμακρύνθη πολὺ ἀπὸ τὴν πόλιν· ἐγκατέστη εἰς ἕνα μικρὸν χωριουδάκι καὶ ἤρριξε νὰ ἀντιγράψῃ τὸ ὑπαιθρον, τὴν φύσιν.

Ἐνῶ ἐν ἀπόγευμα κατεγίνετο ν’ ἀποτελειώσῃ ἐν δάσος — ἦτο τελειῶς μόνος — πλησίον του ἀκούει δειλήν, τρυφερὰν φωνήν :

— Κύριε ...

Στρέφεται καὶ βλέπει μίαν νεάνίδα, ἡ ὁποία ἦτο σχεδὸν παιδί ἀκόμη, νὰ στέκεται πλησίον του. Ὠραῖα μαλλιά, πλούσια, ποῦ τ’ ἀνέμιζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ θωπευτικὸ ἀεράκι, ἐν ζεῦγος ἐκφραστικὰ μάτια, κομψὸν ἀνάστημα, ἦσαν τὰ πρῶτα, ποῦ ἐκέντησαν τὴν προσοχὴν τοῦ ζωγράφου.

— Τί θέλεις, δεσποινίς ;

— Κύριε, ἠθέλα νὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν...

— Λέγε, μικρά μου.

— Κόμνετε τώρα τὴν εἰκόνα τοῦ κτήματός μας... Ἐσκέφθη, ὅτι θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ κάμνετε καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Δορκάδος... Καὶ ἔδειξε μίαν ἀγελάδα, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ἀπὸ τὸ σχοινὶ τοῦ λαίμου τῆς.

— Πῶς ; αὐτὴ εἶναι ἡ Δορκάς ;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ τῆς χρεωστῶ πολλὴν εὐγνωμοσύνην. Ὅταν ἤμουν ἀρρωστη, τέσσαρες μῆνες πρὶν, καὶ ὁ γατρός με διέταξε νὰ πίνω μόνον γάλα, ἡ Δορκάς μου μοῦ ἔδιδε τὸ ὠραῖόν της γάλα καὶ μ’ ἔκαμε γρήγορα καλά.

Ἡ ἀφέλεια τῆς κορασίδος, ἡ χάρις της, ἡ εὐμορφία της, συνεκίνησαν τὸν Λουκά.

— Κόρη μου, τῆς εἶπε, πολὺ εὐχαρίστως θὰ κάμω τὸ πορτραῖτο τῆς Δορκάδος καὶ σοῦ. Καὶ ἄρχισα ἀπὸ τώρα. Στάσου ἀντικρῦ, πάρε κοντὰ σου τὴν Δορκάδα, γύρε λίγο τὸ κεφαλάκι σου, τὸ χέρι σου δεξιὰ. Ἔτσι, πολὺ ὠραῖα.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ κόρη ἔμενε τελειῶς ἀκίνητη καὶ σιωπηλή :

— Μὴ νομίζεις, δεσποινίς, ὅτι εἶσαι σὲ φωτογράφο· ἡμεῖς εἴμεθα καλόβολοι, εἰμπορεῖς νὰ μιλήσῃς καὶ νὰ γελάσῃς εἰς τὴν θέσιν αὐτήν, ποῦ εἶσαι, διὰ νὰ μὴ κουράζεσαι.

Ἡ κόρη δὲν ἐπερίμενε περισσότερον. Ἦρριξε νὰ ὀμιλῆ μετ’ αὐτὴν χαριτωμένην της, τὴν ἀφελῆ της γλώσσαν.

— Καὶ πῶς σὲ λένε, μικρά μου ;

— Ροζα, μὰ ὅλοι ἐδῶ με λένε Ροζέττα...

Ὅταν ἐτελειώσε τὸ πορτραῖτο τῆς Ροζέττας καὶ τῆς Δορκάδος — ὕστερα ἀπὸ δέκα πόδες — ὁ ζωγράφος καὶ ἡ κόρη κατήνησαν φίλοι. Ἐκεῖνος εἶχε μάθει τὴν ἱστορίαν τῆς κόρης, ἐγνώριζε πλέον, ὅτι ἡ Ροζέττα ἦτο ὀρφανή, ὅτι ἔμενε κοντὰ εἰς ἕνα ἀκλήρον θεῖόν της, πλούσιον κτηματίαν, ὅτι ἐγνώριζε μερικὰ γράμματα καὶ ὅτι ἠγάπα τὴν φύσιν.

Ἐἶχον γνωρισθῆ τὸσον πολὺ, ὥστε ὅταν ὁ ζωγράφος ἠθέλησε νὰ φύγῃ πλέον ἀπὸ τὸ χωριουδάκι ἐκεῖνο, δὲν παρέλειψε ν’ ἀποχαιρετῆσῃ τὴν Ροζέττα.

Ἡ κόρη ὅταν ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ζωγράφον, ὅτι φεύγει, ἐγινε κατόχλωμη, καὶ ὅταν τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της διὰ τὴν τελευταίαν χειραψίαν, ἦτο σχεδὸν παγωμένο.

‘Ο ζωγράφος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν, φέρων μαζί του καὶ ὅλην τὴν νέαν καλλιτεχνικὴν του παραγωγὴν. Ἔστειλε τὰ καλλίτερά του ἔργα εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Οἱ καθηγηταὶ ἐξ ὅλων τῶν ἔργων του ἐκράτησαν ἕν. Ἐφερε τὸν περιεργον τίτλον « Δορκάς καὶ Ροζέττα », ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ἐκείνῳ τοῦ ἀπένευμαν τόσους ἐπαινοὺς καὶ τόσας ἐνθουσιάζει κρίσεις, ὥστε ὁ Λουκάς μετ’ αὐτὸ ἔργον του ἐκεῖνο ἐγινεν ἐνδοξος.

Μίαν ἡμέραν ὁ Κάρολος, ὡς ἄλλοτε, ἦλθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ.

— Σὲ εὐχαριστῶ, φίλε μου, τοῦ ἔλεγεν ὁ ζωγράφος, σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τῆς δόξης μου αὐτῆς, σὺ μετ’ αὐτὴν φιλικὴν συμβουλὴν σου... Ἐνθυμεῖσαι ;...

— Ἐγὼ τὸ ἐνθυμοῦμαι αὐτό. Ἀλλὰ σὺ ἐνεθυμήθῃς νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν καλὴν ἐκείνην κόρη, ποῦ σοῦ ἔδωσε τὴν ἐμπνευσιν καὶ τὴν ἀφορμὴν νὰ κόμῃς ἕνα ἀριστοτέχνημα ;

— Ἀλήθεια, ἔχεις δίκαιον. Πρέπει νὰ πάγω.

— Τότε, ἂν θέλῃς, σὲ συνοδεύω ἐγώ.

Οἱ δύο νέοι ἐπῆγαν εἰς τὸ χωριὸ τῆς Ροζέττας. Διηυθύνθησαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ θεοῦ της.

— Εἶναι ἐδῶ ἡ Ροζέττα ; τὸν ἠρώτησεν ὁ ζωγράφος.

— Ναί, κύριέ μου, ἀλλὰ τὸ καῦμένο τὸ κορίτσι ὑποφέρει, εἶναι κάμποσες μῆνες τώρα, ἐξ-ἑπτὰ, σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, ποῦ ἐφύγετε...

— Εἰμποροῦμαι νὰ τὴν ἰδῶμεν ; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Μάλιστα, ὀρίστε.

Καὶ ὁ θεὸς ὠδήγησε τοὺς νέους εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἐπάνω εἰς τὸ κρεββατάκι της ἀνεπαύετο ἡ κόρη χλωμή.

Ἡ Ροζέττα, μόλις εἶδε τὸν ζωγράφον, ἐπορφυρώθη. Τὰ μάτια της ἐξήστραψαν, τοῦ ἔδωσε μετ’ αὐτὴν τὸ χέρι της.

— Πῶς ; σεις ; ἐδῶ ;

‘Ο Κάρολος ἔβλεπε τὴν σκητὴν αὐτὴν ἀπὸ μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου. Ἐπειτα ἐπῆρε ἔξω τὸν ζωγράφον καὶ τοῦ εἶπεν ἰδιαιτέρως :

— Φίλε μου, ἡ κόρη αὐτῆ, ποῦ σ’ ἔκαμε ἐνδοξον, ξεύρεις ἀπὸ τί ὑποφάρει ;

— Ὅχι !

— Ὑποφέρει ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου. Νομίζω, ὅτι σοῦ ἐπιβάλλεται νὰ τῆς χαρίσῃς τὴν ὑγίαν μετ’ αὐτὴν μίαν σου μόνην λέξιν. Ἐν μόνον ζητῶ ἀπὸ σὲ ὡς χάριν. Νὰ γίνω κουμπάρος σου καὶ νὰ βαπτίσω τὸ πρῶτο ἀγγελουδί, ποῦ θὰ σοῦ χαρίσῃ, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ζωντανὸ καλλιτέχνημα...

‘Ο ζωγράφος ἐστάθη ὀλίγον, ἐθώπευσε τὰ μαλλιά του, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμνε ὁσάκις ἐσκέπτετο ἐπισταμένος, ἔπειτα ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ροζέττας καὶ ἐκνυση εἰς τὸ προσκεφάλαιόν της. Κανεὶς δὲν ἤκουσε τί τῆς εἶπε. Μόνον μίαν λέξιν ἐπρόφερε δυνατὰ, τὴν τελευταίαν :

— ... Θελαίς ;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἡ κόρη περιέβαλε μετ’ αὐτὴν γυμνοὺς λευκοὺς βραχιονάς της τὴν κεφαλὴν τοῦ ζωγράφου, τὴν ἔφερε κοντὰ εἰς τὰ χεῖλη της, ἐνῶ εἰς τὸ πρόσωπόν της ἐξήστραπτεν ἡ χαρὰ.

Ἀπὸ μακρὰν ὁ Κάρολος ἐμεδίδια ἐξ εὐχαριστήσεως.

(Paul Junka)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Θυμός.

— Κάποιος θυμός, μέγας θυμός, κοχλάζει μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς Φύσεως ! μοῦ ἔλεγε χθὲς τὸ βράδυ ἕνας κύριος ἀπὸ τοὺς θερμότερους ὀπαδοὺς τῶν Ἀποκρῦφων Ἐπιστημῶν.

— Ὅχι περισσότερος, τοῦ εἶπα, ἀπὸ τὸν θυμόν, ποῦ κοχλάζει εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν τελευταῖον καιρόν.

— Τίποτε ! ἐξηκολούθησεν. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι παίγνια μυστικῶν καὶ ἀποκρῦφων δυνάμεων. Ἐὰν πολεμοῦν καὶ σπαράζονται οἱ ἄνθρωποι, βεβαιώσου, ὅτι δὲν τὸ κάμουν ἀπὸ ἰδίων θέλησιν. Γιατί νὰ μὴ τὸ κάμουν χθὲς καὶ τὸ κάμουν σήμερον ; Οἱ ἄνθρωποι μετέχουν ἀπλῶς εἰς ἕνα γενικὸν θυμόν, ποῦ κατέχει τὴν Φύσιν ὀλόκληρον καὶ ὃ ὁποῖος μετεδόθη καὶ εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τὴν μεγάλην, μυστηριώδη πηγὴν τῶν παθῶν.

— Σχετίζεις τὸν σεισμόν μετ’ αὐτὸν πόλεμον ; τοῦ εἶπα.

— Γιατί νὰ μὴ τὸν σχετίζω ; Πρὸ ὀλίγου εἶχα μεν σειμούς εἰς τὴν Ἑλλάδα, χθὲς ἐκλονίζετο τὸ ἔδαφος τῆς Ἰταλίας, αὔριον θὰ ἰδῆς, ὅτι θὰ ἐπακολουθήσουν ἄλλοι σειμοὶ εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ πλανήτου. Αὐτὸ εἶναι παρατηρητέον ! Ἀπλῶς στατα, Φύσις καὶ ἄνθρωποι ἐνεργοῦν ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς κοινῆς μεγάλης αἰτίας. Ὁ Ἐγκέλαδος καὶ ὁ Ἄρης εἶναι ἀπλᾶ προσωποποιήσεις μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δυνάμεως.

— Ἐνὸς μεγάλου θυμοῦ !

— Ἀκριβῶς. Μήπως δὲν εἶπεν ὁ ποιητής :

Ἡ Φύσις ἔχει μέσα της μέγα κ’ ἄβγαλτον ἄχτι !

Τὸ ἄχτι αὐτὸ λοιπὸν τὸ βγάξει κάθε τόσο, καὶ τὸ βγάξει εἰς σειμούς, κατοποντισμούς καὶ πολέμους. Ἄν προσέξῃς, θὰ ἰδῆς, ὅτι εἰς ἐποχάς, ὅπως ἡ σημερινή, μία μεγάλη νευρικότης κατέχει τὸ Σύνπαν καὶ διευθύνει τὰς κινήσεις καὶ τὰς πράξεις ἐμπύχων καὶ ἀπύχων. Ὅλα τὰ τυχαῖα λεγόμενα δυστηχήματα εἶναι ἄφθονα εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτήν. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται κακός, ἡ γυναῖκα τρεῖς χειρότερη, ὁ σκύλος δαγκάνει χωρὶς λόγον, ἡ γάτα γρατσουνίζει χωρὶς ἀφορμὴν καὶ ἡ πέτρα ἀκόμη, τὴν ὁποίαν ἐπάτησε ἑκατὸν φορὲς εἰς τὴν ζωὴν σου, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ, τώρα ἔγινε κ’ αὐτὴ τὸσον νευρική καὶ ὀξύθυμη, ὥστε ξεγλυστρᾷ κάτω ἀπὸ τὸ πέλαμα σου, μετ’ αὐτὴν ἡμῶν, καὶ σὲ ρίχνει κάτω νὰ τσακίσῃς τὸ ποδάρι σου.

— Ὅχι δὲ μέχοις αὐτοῦ τοῦ σημείου ! ἐτόλμησα νὰ τοῦ παρατηρήσω.

— Μὴ γελάς καθόλου. Ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἔχω μετρήσει ὁ ἴδιος εἴκοσι γνωστούς μου, ποῦ ἐτόλμησαν τὰ πόδια τους ἀπὸ ἕνα τιποτένιο χαλικάκι, ποῦ ἔτυχε νὰ πατήσουν. Εἶναι ἀπλῆ σύπτωσις αὐτό ; Κάθε ἄλλο. Προχθὲς ἀκόμη ἕνας φίλος μου ἀνέβηκε στὸν καναπέ τοῦ γραφείου του νὰ κουρδίσῃ τὸ ὄρολόγι τοῦ τοίχου, ὅπως τὸ ἔκαμνε ἀπὸ χρόνια τώρα. Καὶ ὁμως μία σουστά τοῦ καναπέ ἐπανεστάτησε, διὰ πρώτην φοράν, τὸν ἐτίναξε κάτω καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πάθῃ ἕνα κάταγμα ὠμοπλάτης. Ὅλοι μας κινούμεθα, τὴν στιγμὴν αὐτήν, μέσα εἰς μίαν ἀτμοσφαῖραν κορεσμένην ἀπὸ θυμόν. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ.

— Καὶ ὁ οἰκονομικὸς πόλεμος λοιπὸν... ἕνα σύμπτωμα καὶ αὐτὸς τῆς καταστάσεως, ὅπως καὶ ὁ σεισμός, ὅπως κάθε θεομηνία, ποῦ θὰ ἀκολουθήσῃ.

— Κανένας ὑπεύθυνος ἄρα !

— Κανείς, κανείς ! Μοιραῖα ὄργανα καὶ θύματα ὅλοι τοὺς τοῦ μεγάλου, ἐξαφανικοῦ καὶ ἀνεξερεινήτου θυμοῦ τῆς Φύσεως. Μελέτησε τὴν Ἱστορίαν καὶ θὰ ἰδῆς μίαν σειρὰν ὀλόκληρον ἀπὸ παρομοίους θυμούς.

Ἐμιλοῦσε μετ’ αὐτὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ποῦ χαρακτηρίζει ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τῶν Ἀποκρῦφων Ἐπιστημῶν.

— Νὰ μπορῶσαμε τοῦλάχιστον, τοῦ εἶπα, νὰ ποτίσωμεν ὀλίγον βρωμιούχον κάλι τὴν μαινομένην Φύσιν ἢ νὰ τῆς κόμωμεν ἕνα κλύσμα ἀπὸ βαλεριάνα !

Δὲν κατεδέχθη νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἀπ’ εὐθείας.

— Τὸ κακὸν θὰ περάσῃ, ὅπως περᾶ κάθε θυμός, εἶπε δογματικῶς. Κατόπιν θὰ ἔχωμεν γαλήνην καὶ ἡσυχίαν. Οὔτε πόλεμοι, οὔτε σειμοί, οὔτε θεομηνία.

— Ἔως ὅτου νὰ ξαναθυμώσῃ πάλιν ἡ Φύσις.

— Φυσικά. Ἔως τότε ὁμως ποιὸς ζῆ, ποιὸς πεθαίνει.

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια ἀπὸ σελ. 237

— ὦ! ἡ ἐμπιστοσύνη μου θὰ εἶναι πλήρης· ἐν τούτοις, ποτέ-ποτέ δὲν θὰ θελήσω νὰ καταστρέψω τὸ μείδιμα τῆς γυναικός μου, μὲ τὴν φροντίδα καὶ τὰς ἐνοχλήσεις τῶν θλίψεων. Δὲν εἶσθε τῆς ἰδίας γνώμης, δεσποινίς;

— Ὁχι, ὄλωσ διόλου. Κατ' ἐμέ, τὰ πάντα πρέπει νὰ εἶναι κοινά: αἱ θλίψεις καὶ αἱ χαρὰί. Διατί κρατεῖτε τὴν μερίδα τῶν θλίψεων καὶ μοιράζεσθε μόνον τὴν τῆς χαρᾶς; Ποῦ θὰ εὑρετε περισσοτέραν τρυφερότητα, παρὰ εἰς τὴν γυναικὰ σας; Ποία ἄλλη θὰ ἔχη τὸ μεγαλεῖτερον ἐνδιαφέρον νὰ στηρίξη τὴν εὐτυχίαν σας;

Καὶ ὡσεὶ φερομένη ἀπὸ κάποιαν κεκτημένην ταχύτητα θάρρους, συνεπλήρωσεν:

— Ἡκούσατε τὴν γνώμην μου, κύριε Ἰούλιε. Ἐγὼ θὰ ἐπεθύμουν ὁ σύζυγος, τὸν ὁποῖον θὰ πάρω, νὰ μὴ ἔχη κανὲν μυστικὸν ἀπ' ἐμέ. Καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω, θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ ἐξομολογηθῆται μᾶλλον τὰς θλίψεις καὶ τὰς στενοχωρίας του, παρὰ τὰς χαρὰς του.

Ἡ Βαλερία ἦτο συγκεκινημένη· περιέμενε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμῆν τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ἰουλίου.

— Ἐξάπαντος θὰ μοῦ εἰπῆ τώρα, ὅτι μ' ἀγαπᾷ!

Ἄλλ' ὄχι· ἡ ἐξομολόγησις δὲν ἤρχιζε. Πρὸς τί, ἄλλως τε; Μήπως αὐτὴ ἡ προεισαγωγή, ἡ πλήρης αἰσθημάτων, δὲν τὸ ἐδήλωνε; Καὶ ἡ θεία, στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἰουλίου, ἐκδηλοῦσα μὲ τὰ βλέμματά της ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ γεννωμένου εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἔρωτος, ἠρώτα:

— Καὶ σκέπτεσθε νὰ νυμφευθῆτε;

— Μάλιστα, δεσποινίς, καὶ . . . εὐτυχῶς . . .

— Ἄ! Τὴν ἀγαπᾶτε; . . . σᾶς ἀγαπᾷ;

Ἡ Βαλερία, κάμνουσα τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, ἐφαντάζετο, ὅτι ἐβροῦθαι τὸν Ἰούλιον εἰς τὴν βραδύνουσαν ἐξομολόγησίν του.

— Τὴν ἀγαπᾷ, ἀπήντησε, καὶ δὲν πιστεύω νὰ τῆς εἶμαι ἀδιάφορος . . . Ἄλλως τε, σεῖς εἰμπορεῖτε νὰ μὲ πληροφορήσετε.

— Ἐγὼ, κύριε Γκρανδιέ; καὶ πῶς αὐτό;

— Τὴν γνωρίζετε, ἀπήντησε μὲ λεπτότητα, καὶ κανεὶς καλλίτερον ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ διαφωτίσῃ διὰ τὴν καρδίαν της.

Τὰ μάτια τῆς Βαλερίας ἐθολώθησαν ὀλίγον.

— Ὁμιλήσατε, ὁμιλήσατε, κύριε Ἰούλιε.

Ὁ Γκρανδιέ θὰ ἔκαμνε λοιπὸν τὴν ἐξομολόγησίν του, ὅτι ἡ Ζερμαῖν ἐνεφανίσθη καὶ ἐπλησίασε τοὺς ὁμιλοῦντας, οἱ ὁποῖοι τόσον συνδιελέγοντο τρυφερῶς, ὥστε ἡ Ζερμαῖν ἐσκέφθη μὲ ἀπελπισίαν:

— Ὡστε ἐκείνην ἀγαπᾷ! ἀγαπᾷ τὴν Βαλερίαν! . . .

Ἡ καρδία τῆς ἀνεψιάς; ἐκυριεύθη ἀμέσως ὄχι βέβαια ἀπὸ ζηλοτυπίαν—ἐλάτρευεν, ἄλλως τε, τὴν θείαν της—ἀλλ' ἀπὸ μίαν μεγάλην καὶ διαβρωτικὴν θλίψιν.

Ἡ Βαλερία, ὅταν εἶδε τὴν ἀνεψιάν της νὰ πλησιάζῃ κατὰ τὸ κυριώτερον σημεῖον τῆς ὁμιλίας των, ἀντελήφθη, ὅτι τὸ θέλητρον καὶ ἡ ἐξομολόγησις ἐφυγαδεύθη. Ἄλλὰ τὰ πράγματα εἶχον τόσον προχωρήσει! Ἡσθάνετο ἡ Βαλερία τόσον βεβαίαν τὴν μετὰ τοῦ Γκρανδιέ εὐτυχίαν της, ὥστε, ἀπὸ χαρὰν πλημμυρισμένη, ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς ἀνεψιάς της μὲ δάκρυα εὐτυχίας εἰς τὰ μάτια καὶ τῆς ἐπανελάμβανε:

— Πόσον σ' ἀγαπᾷ, Ζερμαῖν! πόσον σ' ἀγαπᾷ!

Ἐπειτα ἐσπευσεν ἐμπρὸς νὰ συναντήσῃ τὴν ἀδελφὴν της· τὴν ἐγέμισε μὲ φιλιὰ καὶ τῆς ἔλεγε:

— Πόσον εἶμαι εὐτυχής, ἀδελφή μου! πόσον εἶμαι εὐτυχής! . . .

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἰούλιος ἐπλησίασε τὴν Ζερμαῖν, ἀλλ' ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ χρώματός της καὶ ἀπὸ τὴν ταραχὴν της.

— Θεέ μου, τί ἔχετε, δεσποινίς Ζερμαῖν;

— Τίποτε, τίποτε, ἀπήντησε στρέφουσα τὸ πρόσωπον.

— Σεῖς κλαίετε!

— Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἀπατάσθε, ἀπήντησε βιαστικὰ καὶ ἐπρο-

χώρησε διὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα, ποῦ ἐπλημμύρησαν τὰ μάτια της.

Ἄλλ' ὁ Ἰούλιος ἐσκέπτετο:

— Καὶ ὅμως εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἔκλαιε.

Καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου μετεδόθη ἡ συγκίνησις τῆς νέας.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ὁ Ἰούλιος θὰ ἐφιλοξενεῖτο εἰς τὸν Πύργον.

Ἡ Ζερμαῖν διετήρει τὴν ψυχραιμίαν της. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ, ὅτι μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της ἐκρύπτετο κάποια ὑστεροβουλία.

Ἡ Βαλερία, τὸναντίον, δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῆ. Ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο μέσα εἰς τὸ σπῆτι, ἐγέλα ἄνευ αἰτίας, ἐπεχείρησε νὰ παῖξῃ πιάνο καὶ νὰ τραγουδήσῃ, ἀλλὰ πολὺ γρήγορα ἐγκατέλειψε τὴν πρόθεσίν της αὐτήν. Ἐπῆρσεν ἐν ἐργόχειρον διὰ νὰ κεντήσῃ, πλην ὅμως ταχύτατα τὸ ἐπέταξε μακράν. Τέλος ἐκάθησε πλησίον τῆς ἀνεψιάς της, χωρὶς κἂν νὰ σκέπτεται, ὅτι ἡ ὀριστικὴ ἐκλογὴ τοῦ Ἰουλίου ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὴν Ζερμαῖν δυστυχῆ. Οὐδέποτε ἡ Βαλερία διηρωτήθη μήπως ἡ Ζερμαῖν ἀγαπᾷ τὸν Γκρανδιέ· ἐν τούτοις, ὡσὰν νὰ τῆς ἔκαμε κάτι κακόν, συχνὰ ἐνηγκαλιζέτο τὴν Ζερμαῖν καὶ τὴν ἠρώτα:

— Ἀγαπητή μου, μὲ ἀγαπᾶς; . . .

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην οὐδεμίαν ἐξήγησις ἐδόθη ἐκ μέρους τοῦ Ἰουλίου πρὸς τὴν Βαλερίαν, καίτοι ἡ νεάνις πάντοτε ἀνέμενε, ὅπως ὁ Ἰούλιος τῆς ἀπευθύνῃ, μαζὶ μ' ἐν τρυφερὸν βλέμμα, τὴν φράσιν, ἡ ὁποία θὰ περιέκλειε μίαν εὐτυχίαν:

— Δεσποινίς, παρακαλῶ, νὰ μὲ θεωρῆτε καταμαγευμένον θαυμαστήν σας. Σᾶς ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά.

Ἐν τούτοις, ἡ ἐξομολόγησις αὐτὴ πρὸς τὴν Βαλερίαν ἐβράδυνε. Τὸναντίον μάλιστα, παρετήρει μᾶλλον τὴν Ζερμαῖν.

2. — Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸν μάγον.

Τὴν ἐπομένην ὁ Γκρανδιέ ἐκυνήγησε μέχρι τῆς μεσημβρίας μετὰ τοῦ Λεσπερᾶ, τὸ δὲ ἀπόγευμα οἰκογενειακῶς ἐξέδραμον ἕως εἰς τὸ τσιφλίκι τοῦ μάγου Μαρι-Ἀδέλ.

Αἱ νεάνιδες ἐπεθύμουν ἀπὸ καιρὸν νὰ γνωρίσουν τὸν μάγον αὐτόν, διὰ τὸν ὁποῖον τόσα καὶ τόσα ἠκούοντο, ἡ δὲ Βαλερία τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐθεώρησε πολὺ κατάλληλον τὴν ἐπίσκεψιν, διότι θὰ ἦτο μαζὶ των καὶ ὁ Γκρανδιέ, ὁ δὲ Μαρι-Ἀδέλ θὰ προέβλεπε τὸ . . . κοινὸν μέλλον των.

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ ἦτο ἐβδομήκοντα πέντε ἐτῶν καὶ εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἀπὸ πεντηκονταετίας εἰς τὴν χώραν ἐκείνην. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη ὑπέφερεν οικονομικῶς, ἐν τούτοις, ἐν ἐπιπόδειον τὸν ἔκαμε ν' ἀποκτήσῃ περιουσίαν. Ἐνῶ ἐπερνοῦσεν ἐφ' ἀμάξης ἔξω ἀπὸ τὸ τσιφλίκι τοῦ μία μιλωθρός, ἐπεσεν ἀπὸ τὴν ἀμαξάν της καὶ ἔσπασε τὸ πόδι της. Ὁ Μαρι-Ἀδέλ τὴν περιεποιήθη καὶ τὴν ἐθεράπευσεν. Ἡ θεραπεία δὲ αὐτῆ τοῦ ἔδωσε πολλὴν φήμην εἰς τὰ πέριξ καὶ ἔσπενδον οἱ ἀσθενοῦντες χωρικοὶ εἰς αὐτόν διὰ νὰ θεραπευθῶσιν. Ἡ ἀπλότης τῆς θεραπείας, τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ὁ Μαρι-Ἀδέλ, τοῦ ἔδωσε τὸν τίτλον τοῦ μάγου μᾶλλον, παρὰ τοῦ ἱατροῦ. Ἄλλως τε, καὶ οἱ χωρικοὶ περισσοτέραν δύναμιν ἀποδίδουσιν εἰς τὰς μαγείας, παρὰ εἰς τὴν ἐπιστήμην.

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ δὲν τοὺς διέψευδεν.

Ἐνυμφεύθη ἐξ εὐγνωμοσύνης τὴν πρώτην του πελάτιδα, τὴν μιλωθρόν, ἡ ὁποία ἦτο χήρα καὶ ἐκ τοῦ γάμου αὐτοῦ ἐγεννήθη ὁ Ἰωάννης Μαῦρος, τὸν ὁποῖον γνωρίζομεν.

Ὅταν ὁ Λεσπερᾶ καὶ ὁ Γκρανδιέ μὲ τὰς δεσποινίδας ἐπλησίασαν τὸ τσιφλίκι τοῦ Μαρι-Ἀδέλ, ὁ υἱὸς του, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε διακρίνει ἀπὸ μακράν, παρουσιάσθη πρὸ αὐτῶν.

Ὁ Λεσπερᾶ τὸν ἠρώτησεν:

— Ὁ πατήρ σας εἶναι σπῆτι; Θέλομεν νὰ τὸν συμβουλευθῶμεν...

— Ὑποθέτω τί; εἰσθε ἀσθενής, κύριε Λεσπερᾶ;

— Ὀλίγον· μ' ἀνησυχεῖ ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας μου, ἀπήντησεν ὁ Λεσπερᾶ, φέρων αὐτὴν τὴν τυχαίαν πρόφασιν.

— Ἄλλ' αἱ δεσποινίδες, ὑποθέτω ὅτι εἶναι καλά.

— Αἱ δεσποινίδες, παιδί μου, καθὼς ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας των, εἶναι περίεργοι νὰ μάθουν τὸ μέλλον των, καὶ ὁ πατήρ σας θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ταῖς εἴπῃ ἐκεῖνο, ποῦ ἐπιθυμοῦν, ἂν δηλαδὴ θὰ νυμφευθοῦν γρήγορα, καὶ ποῖος θὰ εἶναι ὁ σύζυγός των. Δὲν εἶναι ἔτσι, Ζερμαῖν; Λέγω ψεύματα, Βαλερία;

Αἱ δεσποινίδες ἐμειδίασαν. Ὁ Ἰωάννης ἐφαίνετο στενοχωρημένος.

— Λοιπὸν ἐννοῶ, κύριε Λεσπερᾶ· δὲν εἰσθε περισσότερον ἀσθενής ἀπὸ ἐμέ, μόνον αἱ δεσποινίδες ἦλθαν ἐδῶ νὰ διασκεδάσουν εἰς βᾶρος τοῦ πατρὸς μου.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Κάποιος ἀρχαῖος φιλόσοφος εἶπε : «Πενία τέχνας καταργάζεται». Χωρὶς καμμίαν ἀξίωσιν, προσθέτομεν εὐλαβῶς εἰς τὴν περιγαμητὴν τοῦ μεγάλου προπάτορός μας : «Καὶ γυναῖκας». Ἐπεισθὴν γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα προχθὲς εἰς κάποιον χοροδιδασκαλεῖον — ὑπάρχουν ἄνθρωποι πῶς χορεύουν καὶ τώρα. — Μία δεσποινίς, διακρινομένη διὰ τὰς νεωτεριστικὰς τῆς ἀρχάς, μὲ συντρόφευε σὲ μιὰ γωνία τῆς αἴθουσας.

— Εἶμαι γιὰ νὰ σκάσω, μὲ εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ξεχωρίζονται οἱ ντάμες ἀπὸ τοὺς καβαλιέρους.

— Μπορεῖτε, χωρὶς νὰ προβῆτε σὲ κανένα τέτοιο τραγικὸ διάβημα, νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν περιέργειάν σας, ἀρκεῖ νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ στὰ λουλουδάκια ποὺ ἔχουν στῆ; μπουτουιέρους τοὺς οἱ μισοὶ χορευταί...

— Δηλαδή;

— Δηλαδή ὁποῖος βαρέθηκε τὸ φύλλον του καὶ θέλησε νὰ ριφθῆ σὲ μερικὰς στιγμὰς γυναικείας ἀμεριμνησίας, ἐβίβλεν ἕνα λουλουδάκι...

Ἡ δεσποινίς ἐκίνησεν ὑποπτα τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἐδάγκασε τὰ χεῖλάκια τῆς σὰν νὰ ἔλεγε :

— Ὡστε κόφτει καὶ τὸ δικό σας τὸ κεφάλι!

— Δὲν σὰς φαίνεται, δεσποινίς, ὅτι αὐτὴ ἐδῶ ἡ σάλα εἶναι μιὰ μικρογραφία τοῦ κόσμου ποὺ ὄνειρεύεσθε ὅλες ἡ σουφραζέττες;

— Δὲν κατάλαβα.

— Ἰὸ πιστεύω... Ὑποθέσετε, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ἀρσενικοὶ, τοὺς ὁποίους μιὰ ἐπείγουσα ἀνάγκη μετέβαλλε σὲ γυναῖκες, ἦσαν ἀληθινὲς γυναῖκες, ἀλλὰ σουφραζέττες — ὑπάρχει, βλέπετε, διαφορὰ — μὲ κομμένα μαλλιά, μὲ πανταλόνια, μὲ στραβα ρεμπούμπλικα, μ' ἕνα μπαστουνάκι στὰ χέρια κ' ἕναν ἐβδομητάρη στὰ χεῖλη. Φαντασθῆτε τί παρεξηγήσεις μποροῦσαν νὰ γίνον...

Ἡ δεσποινίς ἤρκεσθη νὸ μὲ ἀπαντήσῃ μὲ μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ τῆς :

— Συλλογισθῆτε, ἂν δὲν μᾶς διέκρινε τίποτε — τοῦλάχιστον φαινομενικῶς — ἀπὸ τῆς γυναικῆς, πόσες φορὲς θὰ ἀφίναμε μὲ τὴν μεγαλειτέρα ἀδιαφορίαν νὰ περῶ ἀπ' ἐμπρὸς μας ἕνα πλασματάκι, ἀπ' αὐτὰ τὰ «Morceaux choisis», ποὺ λέγει ὁ Γάλλος φιλόσοφος, παχουλὸ, μὲ κάτι μαγουλάκια, ἕνα στηθάκι, μιὰ μεσίτσα... (δὲν προχώρησα παρακάτω). Τί διάβολο! δὲν ἔχουμε τὴν ὀσφρησιν τῶν σκύλων νὰ σὰ; βρισκόμε μὲ τὴν μυρωδιά. Ἄλλοίμονον! μόνον σουβαροὶ πειραματικαὶ μελέται θὰ μᾶς ἐπέτρεπον νὰ ἐξικριβώσωμεν τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν...

Ἐνα κεραυνοβόλον βλέμμα τῆς μὲ ἐπανέφερεν εἰς τὰ ὄρια τῆς αἰδημοσύνης. Ἐν τῷ μεταξὺ χίλιες φωνὲς διαμαρτυρίας ἠκούοντο ἀπὸ τὰ ζεύγη γιὰ τὰς εὐνοήτους παρεξηγήσεις ποὺ συνέβαινον.

— Συγγνώμην, δεσποινίς, μὰ δὲν βασιῶ νὰ μὴ σὰς δεῖξω ἐκεῖνο τὸ ζευγάρι, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ντάμα ἔπεσε ν' ἀποδοῖκε τὸ λουλουδάκι. Διέστε τὸρα μαλώνουν κ' οἱ δυὸ γιὰ ν' ὀποδείξουν τὴν ταυτότητά τους...

Ἡρχισεν νὰ νυκτώνῃ πειά, ὁ ἐσωτερικὸς κανονισμὸς τοῦ συλλόγου ἀπαγορεύει ρητῶς τὴν χρῆσιν ὁποιοῦδήποτε μέσου φωτισμοῦ, πρὸ παντὸς μάλιστα παρελαίου μ' ἔτσι οἱ χορευταί ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ στροβιλίζωνται εἰς τὸ ἡμίφως ἐκεῖνο τῆς δύσεως. Τὰ διακριτικὰ λουλουδάκια δὲν διακρίνετο πειά, αἱ παρεξηγήσεις περισσεύσαν, τὰ πόδια μπερδεύσαν καὶ ὁ καθεὶς προσεπάθει μὲ φρικαλὰς χειρονομίας ν' ἀποδείξῃ τὸ φύλλον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ἔταξεν ὁ Δημιουργός.

Ἡ δεσποινίς, ποὺ ἔως ἐκείνην τὴν ὥρα ἔμενεν ἰχθυὸς ἀφανοτέρα, ἐπωφελουμένη ἀπὸ τὸ σκοτάδι, μὲ εἶπε σιγὰ - σιγὰ, σχεδὸν στὸ αὐτί :

— Νά, κάτι ποὺ δὲν θὰ συνέβαινε ὅταν ἐπειράτουν αἱ σωφραζετικαὶ ἀρχαί. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν θὰ ξεδουάριζαν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, θὰ ἐφώτιζε καθαρῶτα τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας...

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, ὑπεσχέθην εἰς τὴν σοφὴν δεσποινίδα, ὅτι ὅλες αἱ νύκτες καὶ αἱ ἡμέραι ὀλικῶν ἐκλείψων, ποὺ θὰ ἀπῆλθον ἐπιτοπίους μελέτας διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐτέρου φύλου, θὰ μὲ εὕρισκον ἐνθερμον ὑπερασπιστὴν τῶν σωφραζετικῶν ἀρχῶν...

Κοκκίνησε κ' ἐφυγε θυμωμένη.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Τὰ ἀρώματα δὲν ἔχουν ἐμβληματικὴν γλῶσσαν, ἐν τούτοις δύνανται νὰ εἶναι διὰ τὸν λεπτὸν παρατηρητὴν πολὺτιμος ἐνδείξις τῆς γυναικείας ψυχολογίας.

Αἱ ἡδυπαθεῖς γυναῖκες προτιμῶσι τὰ ὀξεῖα ἀρώματα, τῶν ὁποίων καὶ κάμνουν κατάχρησιν. Τὰ oroponax, cuir de Russie, peau d'Espagne, Chypre, τὰς προσομοιάζουσι πρὸς τὰ μοιραῖα ἀνθη.

Αἱ περιπαθεῖς προτιμῶσι τὰ διαπεραστικὰ ἀρώματα καθὼς τὸ treffe, τὸ mille fleurs, tubéreuse, ylang-ylang, jasmin. Δι' αὐτὰς μιὰ ἐπίμονος ἐρωτικὴ ἀνόμνησις εἶναι προσηρητημένη εἰς τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο τῶν ἀρωμάτων αὐτῶν.

Αἱ ἀγναὶ γυναῖκες, ἐκεῖναι, τῶν ὁποίων ἡ τρυφερότης εἶναι ἡρεμος, ζητοῦσι τὰ ἡπια καθὼς αὐτὰς ἀρώματα : τὸ ἡλιοτρόπιον, τὴν βιολέττα, τὸ reseda, iris, τὸν ὑάκινθον.

Ἡ διακριτικὴ λεπτότης τοῦ ἀρώματος αὐτῶν φανερόναι, ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα τὸ φυλάττουσι μόνον δι' ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσι καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου ἀγαπῶνται.

Ἡ γυνή, ἡ ὁποία παρητήθη ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν θαυμασμόν, δὲν κάμνει χρῆσιν essences, ἀλλὰ eaux de toilette, τὰ ὁποῖα δὲν μεταχειρίζονται εἰμὴ μετὰ τὸ λουτρὸν καὶ τὰς πρωϊνὰς πλύσεις.

Ταῦτα εἶναι : ὕδωρ λεβάντας, eau de verveine, eau de Cologne καὶ eau Athenienne. Τῶν ἀρωμάτων τούτων ἡ ἐκλογὴ ἐπαφίεται μόνον εἰς τὸ φυσικὸν τῆς γυναικὸς ἐνστικτον τῆς λεπτότητος καὶ καθαριότητος. Δὲν ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ δι' αὐτῶν ἀτμόσφαιραν ἡδονῆς, ἢ μέσα δελεασμάτων.

Τὰ λουτρὰ τῶν ποδῶν μὲ ὕδωρ ροδοπετάλων ἦσαν ἐν χρῆσει κατὰ τὸν δέκατον ἐβδομον αἰῶνα.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι αἱ Ῥωμαῖαι τῆς ἐποχῆς τῆς καταπτώσεως ἐξώδευον μυθώδη ποσὰ εἰς ἀρώματα. Αἱ γυναῖκες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἔκαμνον τόσην μεγάλην κατάχρησιν ἀρωμάτων, ὥστε ὁ Σόλων τάπηθόρευσεν δι' ἰδιαίτερον νόμον. Ἀρώματιζον τότε καὶ αὐτὰ τὰ πτερὰ τῶν περιστερῶν, αἱ ὁποῖαι, ὅταν ἐπέτων, ἄφινον νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῶν διαβιτῶν νέφος εὐώδες, δι' οὗ ἀρωματίζοντο τὰ ἐνδύματα.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας τὸ ν' ἀρωματίζεται τις πολὺ, εἶναι ἐνδείξις μετρίως διανοητικότητος. Ἄλλ' ἐν ἐλαφρὸν ἄρωμα, τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ὡσὰν διακριτικὴ τις ἀποκάλυψις τῆς προσωπικότητος μας, ἀποτελεῖ ἀξρότητα λεπτὴν, ἡ ὁποία ἐνέχει πολλὴν χάριν.

Προσέξατε μόνον ὅπως τὸ ἄρωμα τῆς προτιμῆσεώς σας εἶναι τὸ αὐτὸ, τόσον διὰ τὰ ἐνδύματά σας, ὅσον καὶ διὰ τὰ μαλλιά, τὰ μανδύλια, τὰ χεῖρόκτια, τὸν ἐπιστολικὸν χάρτην.

Ἡ χρῆσις τῶν μικρῶν ἀρωματικῶν σακκιδίων, τὰ ὁποῖα τοποθετοῦνται εἰς τὴν φόδρα τῶν ἐνδυμάτων, εἶναι πολὺ διαδεδομένη.

Διὰ τὰς ἐιδυμασίας ὁμως τὰς ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος καὶ χρώματος στερεοῦ, καθὼς καὶ διὰ τὰ μαλλιά καὶ τὴν ἀτμόσφαιραν τῶν δωματίων, προτιμῆσατε τὸν διὰ ψεκαστήρος (pulverisateur) ἀρωματισμόν.

ΙΑΝΘΗ

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

διὰ διδασκαλίσσας, παιδαγωγούς, ὑπηρετίας, ὑπηρέτας, τροφούς, μαγειρίσσας, μαγειροὺς καὶ ἐν γένει πάντα ὑπηρετήν.

Πέραν, Τοῦνελ, Ἀπαρτεμὰν Ζουχτῆ πασα, ὁδὸς Σανσελερί, ἀριθμ. 14, Πρῶτον πάτωμα.

Ἡ κ. Θεοδώρα Κόγεβα, προσλαβοῦσα τὴν γνωστοτάτην παρὰ τῆ πλατωνικῆ ὑπηρεσίᾳ τῆς πόλεώς μας δεσποινίδα Μαρίαν Βασιλείου, ἥτις ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν παρὰ τῆ μακαριτίδι Νικολαΐδου εἰργάσθη ὡς διευθύντρια, ἤνοιξαν Μεσιτικὸν Γραφεῖον διὰ τὴν τοποθέτησιν προσώπων εἰς τὰς ἀνω θέσεις. Ἐχουσαι δὲ τὴν καλλιτέραν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τιμηθῶσιν ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς δημοσίου, διατελοῦσι πρόθυμοι

ΘΕΟΔΩΡΑ ΚΟΓΕΒΑ ΜΑΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Αἱ γυναῖκες πολὺς ἀνδρας προτιμῶσιν;

Σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐθίξε τὸ «Ἀπ' Ὅλα» εἰς προηγούμενα αὐτοῦ τεύχη, ἐλάβομεν τὰ ἑξῆς :

Κυρία,

Ἐπιτρέψατέ μου νὰ παρατηρήσω εἰς ὅσα περὶ τῶν προτιμῆσεων τῶν κοριτσιῶν μας σημειώσετε, ὅτι ταῦτα εἰς τοὺς νέους οὐδὲν ἄλλο ζητοῦσι παρὰ : 1) Χρῆμα, 2) Χρῆμα καὶ 3) Χρῆμα πάλιν.

Ἐμέτερος.

I. M. K.

Τί ἔχουν νὰ παρατηρήσωσιν αἱ δεσποινίδες μας εἰς τὴν ἀνωτέρω παρατήρησιν;

ΜΙΚΡΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ

Καρδιά :

Ἡ συνήθης πηγὴ τῶν χιμαιρῶν καὶ τοῦ πνεύματος.

Nicole.

Ἐν αἰώνιον παιδί, τὸ ὁποῖον ὁ νοῦς πρέπει πάντοτε νὰ κρατῆ ὑπὸ κηδεμονίαν.

Alexis Chavanne.

Τὸ ὄργανον τῆς ψυχῆς.

Geoffroy.

ΖΗΛΕΙΑ

Ὅχι, ὄχι, δὲν ζηλεύω, ὑπερήφανα λατρεύω, μόνον σὰν ἰδῶ κ' ἀργήσης, σ' τῆ φωλεῖά σου νὰ γυρίσης, ἀπ' τῆ φουρκά μου πεθαίνω, τί παθαίνω;

Δὲν αἰσθάνομαι ζηλεῖα, δὲν κρατῶ ἀμφιβολία, μόνον ὅταν συναντήσης κάποιον φίλο καὶ μιλήσης, μὲ θυμὸ σοῦ γνέφω : φθίνω, τί μὲ πειάνει;

Ὅχι, μὴ μὲ λὲς ζηλειάρα, δὲν τὴν ἔχω τέτοια χάρι, μόνον πάντοτε σὰν λάχνη νὰ σὲ ἰδῶ νὰ πᾶς μονάχη, σὰν τρελλὸς μαζύ σου τρέχω, μὰ τί ἔχω;

K. E.

Κινηματογράφοι. — Ὁ λαϊκώτατος κινηματογράφος «Σαντρὸλ» τοῦ Σιτιέ-Συρι τοῦ Μπέγιουλου, πρωτοφανεῖς παρουσίας ἐκπλήξεις μὲ τὸ νέον του πρόγραμμα. Κατήντησε κυριολεκτικῶς περιζήτητος.

— Ὁ κινηματογράφος «Ροαγιάλ» συγκεντρώνει πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον μὲ τὰς ποικιλωτάτας καὶ ἐνδιαφερούσας ταινίας, τὰς ὁποίας προβάλλει. Μουσικὴ ἐκλεκτὴ καὶ ποιμιλία κατὰ τὰ διαλείμματα τέρπουσι τοὺς θεατὰς.

— Τὸ Σινεμά «Ὀττομάν» προβάλλει καὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην μακρὰς καὶ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ταινίας. Δράματα συγκινητικὰ, κομωδίαι σπαρταριστικαί, ἀποσπῶσι τὴν εὐαρέσκειαν τοῦ συρρέοντος κόσμου. Εἰς τὸ Σινεμά «Ὀττομάν» οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» ἔχουν ἐκπτώσιν 50% ἐφ' ὅλων τῶν θέσεων, ἀρκεῖ ν' ἀποκόψουν καὶ παρουσιάσουν τὸ εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα δημοσιευόμενον δελεῖον.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ὁμογενὲς κατάστημα ἐτοιμῶν ἐνδυμάτων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδικῶν: ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ἐν Πόλει, μεταξὺ Βαξέ Καποῦ καὶ Σουλτάν-Χαμάμ, ἐν Σανιέ χανίφ, α' πατώματι.

Ἐν αὐτῷ θέλετε εὖρει καὶ ὅλα τὰ εἶδη γουναρικῶν, ἤτοι σάρπες, μανδῶν καὶ μπουᾶ, ὡς καὶ ἰδιαίτερον τμήμα ἐκ μποντεροί.

Ἐνεκα τοῦ τέλους τῆς ἐποχῆς ἐκπτώσιν 20%.

Μία μόνον ἐπίσκεψις ἀρκεῖ.

Εἰς τὸ καφενεῖον.

Τὸ γκαρσόν. — Τί ἄλλο παίρνει ὁ κύριος;
Ὁ πελάτης. — Ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον κρύο. Γι' αὐτὸ κλείσέ μου τὸ παράθυρο.

Οὕτ' αὐτό.

Ἐκεῖνος. — Αἱ γυναῖκες ἔχουν μακρὰ μαλλιά καὶ λίγη γνῶσι.
Ἐκείνη. — Ἔχετε δίκαιον, μὰ πού οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν οὔτε μακρὰ μαλλιά τουλάχιστον!

ΕΥΘΥΜΑ

Φιλολογία.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, δὲν γνωρίζετε τὴν «Λίμνην τοῦ Λαμαρτίνου»;
— Ὅχι, δυστυχῶς, κύριε· ἔταξιδευσά τὸσον ὀλίγον...

Φόβος.

— Ἡ γυναῖκά μου μοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ ξανοῦμαι ἀδρευθῆ, ἂν πεθάνω. Ἴσως φοβεῖται, μήπως δὲν εὐρηθῶ ὁμιόν μου.
— Ἀπατάσαι! καθόσον ἐγὼ ξεύρω, φοβεῖται μήπως εὐρη...

Εἰς τὸ καλλυντήριον.

— Τί χρώμα μαλλιά θὰ φορέσῃ ἡ κυρία σήμερον;
— Τὰ μαύρα. Θὰ πάγω σὲ μιὰ κηδεῖα.

Δὲν ἔχει ἄδικον.

Ὁ πρόεδρος τοῦ πλαισματοδικείου. — Καὶ πῶς, κοιτηγορούμενε, τοῦ μῆς γὰ ζήτησ ἄπὸ τὸ δικαστήριον ἐπιείκεια, ἀφοῦ παρονοιάζουσαι πρὸ αὐτῶ ἐνάτην τὴν φορὰν;
Ὁ κατηγορούμενος. — Ἀκριβῶς· εἰς λόγος περισσότερος, ἀφοῦ εἶμαι πελάτης σας.

Εἶναι ἡσυχος.

— Καὶ λοιπὸν, γιατρέ μου, δὲν ἀνησυχεῖτε διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀρρώστου;
— Πισῶς, κυρία μου, ἐπιληρωθῆν προκαταβολικῶς.

Σκέψις ἀπομάχου.

— Ὅταν ἦμην νέος, προτιμοῦσα τῆς ἀγουρῆς πατάτες καὶ τῆς ὄριμης γυναῖκες· τώρα, πού ἐγήρασα, προτιμῶ τῆς ἀγουρῆς γυναῖκες καὶ τῆς ὄριμης πατάτες.

Ὁμολογία.

Ὁ ζωγράφος. — Νὰ σᾶς ζωγραφίσω, δεσποινίς;
Ἡ δεσποινίς. — Εὐχαριστῶ, ζωγραφίζομαι μόνη μου.

Κατ' ἀνάγκην.

Δύο κλέπτει εἰσέρχονται εἰς ἓνα δωμάτιον γυναικὸς διὰ νὰ κλέψουν.
— Βρὲ σύντροφε, τίποτε ἄλλο δὲν βλέπω ἐδῶ, παρὰ γυναικεῖα ἀσπρόρουχα.
Καὶ ὁ ἄλλος:
— Ἀφεύκτως ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας πρέπει νὰ πανδρευθῆ.

Πρόβλημα.

Εἰς τὸν Μεγάλον Δρόμον θὰ ἴδατε συχνὰ μιὰ μεγαλόσωμον κυρία νὰ συνοδεύεται δεξιὰ ἀπὸ τὸν σύζυγόν της καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ σκυλάκι της. Εἰς τὰ χέρια της κρατεῖ ἓνα κομπὸ μαστίγιον.
Καὶ κόποις, πού τὴν παρηκολούθει, ἠρώτησε:
— Γιὰ ποῖον σπ' τοὺς δύο ἀρά γε τῶχει τὸ μαστίγιον;
Ἡ πλάτη τοῦ συζύγου εἶναι ἡ μόνη ἀρμόδια ν' ἀπαντήσῃ.
Ὁ λόγος περὶ δανδελῶν.

Ὁμιλοῦν δύο δεσποινίδες ἀρκετὰ σεβαστῆς ἡλικίας.
— Κότταξε, ἀγαπητή μου, αὐτὴν τὴν δαντέλλαν τοῦ φορέματός μου· εἶναι ἀληθινὸ ἀριστούργημα. Εἶναι ἀρχαία δαντέλλα, τουλάχιστον πενήντα ἐτῶν.
— Θαυμασία! καὶ τὴν ἔχεις πλέξει σὺ;

Τύχη.

— Γιάννη, τί; ἔσπασες κι' ἄλλο ποτήρι πάλι; ἀπρόσεκτε!
— Ναι, κυρία, μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι τυχερός· ἔσπασε μόνο σὲ δύο κομμάτια.
— Κι' αὐτὸ τὸ λὲς τύχη;
— Βέβαια! δὲν θὰ κουρασθῶ σὰν τὴν ἄλλην φορὰ νὰ μαζεύω τὰ χίλια κομμάτια του.

Τὰ μικρά.

Κάποιος δανδῆς στὸν Μεγάλον Δρόμον παρηκολούθειτο ἀπὸ ἓνα πισωτήν του, ὁ ὁποῖος ἐφώναζε:
— Τοῦ χρεωστῆς λοιπὸν τόσα πολλὰ καὶ φωνάζει; τὸν ἠρώτησε κάποιος φίλος του.
— Ὅχι! μὰ δὲν τὸ ξεύρεις; Τὰ χρέη εἶναι σὰν τὰ παιδιά· ὅσο πειὸ μικρὰ εἶναι, τόσο καὶ περισσότερο φωνάζουν.

Παράδειγμα.

— Αἰσθάνεται κανεὶς περισσότερὰν χαρὰν ὅταν δίδῃ, παρὰ ὅταν λαμβάνῃ, ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἡ μητέρα τοῦ Τοτοῦ εἰς τὸ παιδί της, διδάσκουσα αὐτὸν νὰ εἶναι γενναιοδωρὸς.
Καὶ ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησιν:
— Ἔχεις δίκαιον, μητέρα, πρὸ πάντων εἰς τοὺς μπάτσους.

Εἰς τὸ δικαστήριον.

Ὁ πρόεδρος εἰς ἓνα μάρτυρα. — Εἰπέ εἰς τοὺς κυρίους ἐνόρκους τί γνωρίζεις.
Ὁ μάρτυς, στρεφόμενος πρὸς τὰς ἐδρας τῶν ἐνόρκων. — Θεέ μου... δὲν ξεύρω καὶ μεγάλα πράγματα... Δυὸ-τρὲς μύθους τοῦ Αἰσώπου καὶ λίγη Κατήχησι...

Ἄσ' Ὅλα
ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἔκπτωσιν 50 0/0
διὰ πᾶσαν θέσιν τοῦ
ΣΙΝΕΜΑ ἸΟΤΤΟΜΑΝ,
Ἰακίει Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν

Μεγάλαι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς:
ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ.